

วิธีดำเนินการ

วิธีดำเนินการ

การวิจัยภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพิเณครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้รูปแบบของการวิจัยแบบพรรณนา (Descriptive Method) โดยดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับแนวทางการวิจัย เป็นการศึกษาเอกสาร และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งเอกสารที่ให้ความรู้พื้นฐานในการศึกษาค้นคว้าหัวข้อวิจัย แหล่งข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง และเอกสารที่เป็นหลักฐานในการวิจัยโดยตรง รวมทั้งการสอบถามปรึกษาหารือจากผู้มีความรู้ความสามารถด้านภาษาดินและการวิจัย

2. ติดต่อกำนันตำบล ผู้ใหญ่บ้าน อาจารย์ใหญ่ และบุคคลอื่น ๆ เพื่อสอบถามข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ขอความร่วมมือ ความช่วยเหลือ และการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการปฏิบัติการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. การสร้างรายการหน่วยบรรด ดำเนินตามที่กำหนดไว้ คือ

3.1 กำหนดหมวดหมู่หน่วยบรรด เป็นการกำหนดตามลักษณะการกำหนดหมวดหมู่หน่วยบรรดของ ประภาพรณ เสนีทัศน์กุล (คู่มือ 25)

3.2 การกำหนดหน่วยบรรด

หน่วยบรรดที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน 2,690 หน่วยบรรด

3.3 การคัดเลือกหน่วยบรรด จะคัดเลือกจากเอกสารและงานวิจัยดังนี้

การจำแนกภาษาโดยใช้คำศัพท์เป็นเกณฑ์ : ภาษาไทกลุ่มตากใบ

ของ วิจิตร ศรีสวัสดิธานนท์

การศึกษาเรื่องศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราช และสงขลา ของ ประภาพรณ เสนีทัศน์กุล

คำศัพท์ที่ชาวไทยมุสลิมถือศาสนาอิสลามในจังหวัดชายแดนภาคใต้ ใช้พูดในชีวิตประจำวัน ของ ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนภาคใต้

พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ 2525 ของ สถาบันคส์ศึกษา มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา

รายการสำรวจเสียงและระบบเสียงภาษาไทยถิ่นใต้ ของ ฉันท誌 ทองช่วย
แบบทดสอบเสียงวรรณยุกต์ ของ เรืองเดช ปันเขื่อนขันธ์

3.4 เกณฑ์การคัดเลือกหน่วยวรรณ

3.4.1 จะคัดเลือกหน่วยวรรณตามที่กำหนดไว้ในกาหนดหมวดหมู่

หน่วยวรรณ

3.4.2 จะไม่ศึกษาหน่วยวรรณที่เป็นสำนวน คำแผลง คำอุทาน

คำสันธาน คำลงท้าย และคำขานรับ

4. การคัดเลือกผู้ออกภาษา ผู้วิจัยจะพิจารณาผู้ออกภาษาที่มีคุณสมบัติ ดังนี้

4.1 เกิดและมีถิ่นฐานอยู่ในพื้นที่คำบสพิทเพมาแต่กำเนิด ไม่โยกย้ายไปอยู่
ในท้องถิ่นอื่นมาก่อน

4.2 มีอายุตั้งแต่ 50 ปีขึ้นไป เพราะอายุขัยกว่านี้ไม่สามารถพูดภาษา
พิทเพมาได้

4.3 ระดับการศึกษาไม่สูงกว่าระดับประถมศึกษา เพราะหากสูงกว่านี้จะ
ได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐานที่เรียนไปจากโรงเรียน

4.4 มีสติปัญญา ไหวพริบ และความจำดี

4.5 มีความรักและภูมิใจในภาษาของตน มีความเสียสละ มีเวลาพอที่จะ
บอกภาษาได้จนกระทั่งสำเร็จ

4.6 มีอายุระในการออกเสียงครบถ้วน ไม่กินหมาก อมลูกอม ฆาอม
ในขณะที่ออกเสียง

4.7 เป็นผู้ที่สามารถเข้าใจและฟังภาษาไทยมาตรฐานได้รู้เรื่องเป็นอย่างดี

4.8 ในกรณีที่ผู้ออกภาษามีคู่สมรส คู่สมรสต้องมีถิ่นฐานกำเนิดอยู่ในถิ่นนี้

เท่านั้น

4.9 ผู้บอกภาษา แบ่งเป็น 3 พวก คือ

4.9.1 ผู้บอกภาษาภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน

1. นายคาโอ๊ะ มีสา อายุ 36 ปี การศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 อาชีพ ทำสวน ที่อยู่ 49 หมู่ที่ 2 ตำบลพิเทน กิ่งอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี

2. นายสะมะแอ กะทะมะ อายุ 72 ปี อาชีพ ทำสวน ที่อยู่ 84 หมู่ที่ 3 ตำบลพิเทน กิ่งอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี

3. นางมะเล็ก เจ๊ะคอ อายุ 55 ปี อาชีพ ทำสวน ที่อยู่ 50 หมู่ที่ 2 ตำบลพิเทน กิ่งอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี

4. นายเจ๊ะมะ เจ๊ะคอ อายุ 63 ปี อาชีพ ทำสวน ที่อยู่ 50 หมู่ที่ 2 ตำบลพิเทน กิ่งอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี

สำหรับผู้บอกภาษาหมายเลข 1 นั้น มีอายุน้อย แต่มีความสามารถในการพูดภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทนได้เป็นอย่างดี อีกทั้งยังเข้าใจคำและความหมายภาษาไทยมาตรฐานได้ดียิ่ง จึงเป็นการถ่ายทอดการสืบทอดภาษา และยังช่วยอธิบายคำบางคำที่ผู้บอกภาษาท่านอื่นไม่เข้าใจ

4.9.2 ผู้บอกภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี มีคุณสมบัติดังนี้

1. เป็นผู้ที่ใช้ภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีในชีวิตประจำวัน

2. สามารถเข้าใจและใช้ภาษาไทยมาตรฐานได้ดีพอสมควร การวิจัยครั้งนี้ใช้ผู้บอกภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานีเพียงคนเดียว คือ นายอดุลย์ อามาศย์ อายุ 45 ปี ครูโรงเรียนบ้านนาคอเหนือ ตำบลปายอน อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี

4.9.3 ผู้บอกภาษาภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป

สำหรับผู้บอกภาษาภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ผู้วิจัยใช้ตัวเองเป็นผู้บอกภาษา เพราะเป็นผู้ที่มีถิ่นกำเนิดอยู่ในภาคใต้ ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปในชีวิตประจำวัน และมีอายุมากพอ พอลจะเป็นตัวแทนของคนกลุ่มนี้ได้

5. การปฏิบัติการเก็บข้อมูลภาคสนาม

5.1 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคนควา

5.1.1 รายการหน่วยวรรณ จำนวน 2,690 หน่วยวรรณ

5.1.2 เครื่องหมาย สัญลักษณ์ อักษรย่อ

ก. เครื่องหมาย

/ / เป็นเครื่องหมายสำหรับกำกับหน่วยเสียง
สัญลักษณ์ที่อยู่ภายในเครื่องหมายนี้ ใช้แทนหน่วยเสียง เช่น /p/, /t/, /k/ เป็นต้น

[] เป็นเครื่องหมายสำหรับกำกับเสียง หรือ
เสียงย่อย สัญลักษณ์ที่อยู่ภายในเครื่องหมายนี้ ใช้แทนเสียงหรือเสียงย่อยในภาษา เช่น
[p], [d] เป็นต้น

~ ใช้เขียนบนตัวอักษรบางตัวเพื่อแสดงว่าเสียงนั้น
เป็นเสียงนาสิก (กระแสลมผ่านทางช่องจมูกในขณะออกเสียง) เช่น čh (ฉ-นาสิก)
จ (อ-นาสิก) ฅ (ท-นาสิก) เป็นต้น

ข. สัญลักษณ์

จากการศึกษาวิทยานิพนธ์ของ วิจิตร ศรีสุวิธานนท์
(2528 : 52-122) ส่วนของเนื้อหาที่เป็นคำศัพท์ที่ใช้เฉพาะภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเพน
กิ่งอำเภอยางชุมน้อย จังหวัดปัตตานี และของ ชัยเลิศ กิจประเสริฐ (2528 : 63)
ศึกษาเกี่ยวกับหน่วยเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยกลุ่มตากใบ ในพื้นที่เดียวกัน ผู้วิจัยได้นำมา
ประกอบการพิจารณากำหนดสัญลักษณ์ใช้ในการบันทึกข้อมูล มีรายละเอียดต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์แทนเสียงพยัญชนะต้น มี 22 เสียง ได้แก่

/p/ แทนเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม
เกิดที่ริมฝีปาก

/t/ แทนเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม
เกิดที่ปุ่มเหงือก

- /c/ แตนเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม
เกิดที่ปุ่มเหงือกคอเพดานแข็ง
- /k/ แตนเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม
เกิดที่เพดานอ่อน อาจจะมีเสียงก้อง
[g] ในคำศัพท์ใช้ร่วมกับภาษามลายูท้องถิ่น
ปัตตานี
- /ʔ/ แตนเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง ไม่มีลม
เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง อาจมีเสียงนาสิก
[ʔ] เกิดรวมอย่างไม่มีเงื่อนไข
- /ph/ แตนเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่
ริมฝีปาก
- /th/ แตนเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่
ปุ่มเหงือก
- /ch/ แตนเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่
ปุ่มเหงือกคอเพดานแข็ง
- /kh/ แตนเสียงพยัญชนะระเบิด ไม่ก้อง มีลม เกิดที่
เพดานอ่อน
- /b/ แตนเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่
ริมฝีปาก
- /d/ แตนเสียงพยัญชนะระเบิด ก้อง ไม่มีลม เกิดที่
ปุ่มเหงือก อาจมีลักษณะมีลม [dh] เกิดรวม
กับภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี
- /f/ แตนเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม่ก้อง เกิด
ระหว่างฟันบนกับริมฝีปาก

- /s/ แขนเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม้ก้อง เกิดที่ฟันตอปุ่มเหงือก
- /h/ แขนเสียงพยัญชนะเสียดแทรก ไม้ก้อง เกิดที่ช่องระหว่างเส้นเสียง
อาจมีลักษณะนาสิก [ห้] เกิดรวมอย่างไม่มีเงื่อนไข
- /m/ แขนเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ริมฝีปาก
- /n/ แขนเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือก
- /p/ แขนเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่ปุ่มเหงือกคอเพดานแข็ง
- /g/ แขนเสียงพยัญชนะนาสิก ก้อง เกิดที่เพดานอ่อน
- /w/ แขนเสียงพยัญชนะกึ่งสระ ก้อง เกิดที่ริมฝีปาก
- /y/ แขนเสียงพยัญชนะกึ่งสระ ก้อง เกิดที่เพดานแข็ง
- /l/ แขนเสียงพยัญชนะข้างลิ้น ก้อง เกิดที่โคนฟันตอปุ่มเหงือก
- /r/ แขนเสียงพยัญชนะลิ้นร้ว ก้อง เกิดบริเวณหลังฟันบน

2. สัญลักษณ์แทนเสียงพยัญชนะท่าย มี 9 เสียง คือ /p, t, k, m, n, ŋ, w, y, ʔ/
3. สัญลักษณ์แทนเสียงพยัญชนะควบกล้ำ มี 12 เสียง คือ /pl, pr, tr, br, kw, kl, kr, phl, phr, khw, khl, khr/
4. สัญลักษณ์แทนเสียงสระเดี่ยว มี 18 เสียง คือ
- /i/ แขนเสียงสระ หน้า สูง สั้น ริมฝีปากเหยียด
- /i:/ แขนเสียงสระ หน้า สูง ยาว ริมฝีปากเหยียด
- /e/ แขนเสียงสระ หน้า กลางสูง สั้น ริมฝีปากเหยียด
- /e:/ แขนเสียงสระ หน้า กลางสูง ยาว ริมฝีปากเหยียด
- /ɛ/ แขนเสียงสระ หน้า กลางต่ำ สั้น ริมฝีปากเหยียด
- /ɛ:/ แขนเสียงสระ หน้า กลางต่ำ ยาว ริมฝีปากเหยียด
- /ɨ/ แขนเสียงสระ หลังคอนไปกลาง สูง สั้น ริมฝีปากเหยียด
- /ɨ:/ แขนเสียงสระ หลังคอนไปกลาง สูง ยาว ริมฝีปากเหยียด

- /ə/ แทนเสียงสระ หลังก่อนไปกลาง กลางสูง สั้น ริมฝีปากเหยียด
- /e:/ แทนเสียงสระ หลังก่อนไปกลาง กลางสูง ยาว ริมฝีปากเหยียด
- /a/ แทนเสียงสระ กลาง ต่ำ สั้น ริมฝีปากไม่ห่อ
- /a: / แทนเสียงสระ กลาง ต่ำ ยาว ริมฝีปากไม่ห่อ
- /u/ แทนเสียงสระ หลัง สูง สั้น ริมฝีปากห่อ
- /u: / แทนเสียงสระ หลัง สูง ยาว ริมฝีปากห่อ
- /o/ แทนเสียงสระ หลัง กลางสูง สั้น ริมฝีปากห่อ
- /o: / แทนเสียงสระ หลัง กลางสูง ยาว ริมฝีปากห่อ
- /ɔ/ แทนเสียงสระ หลัง กลางต่ำ สั้น ริมฝีปากห่อ
- /ɔ: / แทนเสียงสระ หลัง กลางต่ำ ยาว ริมฝีปากห่อ

5. สัญลักษณ์แทนเสียงสระประสมสองส่วน

- /iə/ แทนเสียงสระ หน้า สูง ริมฝีปากเหยียด เลื่อนลงมากกลางสูง
- /iə/ แทนเสียงสระ หลังก่อนไปกลาง สูง ริมฝีปากเหยียด เลื่อนลง
มากกลางสูง
- /uə/ แทนเสียงสระ หลัง สูง ริมฝีปากห่อ เลื่อนลงมากกลางสูง

6. สัญลักษณ์แทนเสียงวรรณยุกต์

การใช้สัญลักษณ์แทนเสียงขอมูลครั้งนี้ ต้องบันทึกเสียงที่เป็นภาษาไทยถิ่นใต้
ทั่วไป และภาษาไทยถิ่นใต้คำบลีแทน จึงทำให้มีระบบเสียงวรรณยุกต์อยู่ 2 ระบบ คือ

6.1 ระบบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป (สรุปจากพจนานุกรม
ภาษาไทยถิ่นใต้ 2525 ส่วนคำขึ้นใจ 9-11) มี 7 หน่วยเสียง ดังตาราง

A	B	C	DL	DS
1	2		1	
3		4		3
5	6	7	6	7

สัญลักษณ์แทนเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป ใช้ตัวเลข 1-7

/1/ มีลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นเสียงสูง-ขึ้น-ตก และสูง-ขึ้น เช่น

[kha:¹] ชา, ขา

[khat¹] ชัด

/2/ มีลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นเสียงกลางระดับ-ตก เช่น

[kha:²] ขา

[kha:t²] ขาด

/3/ มีลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นเสียงกลาง-ขึ้น-ตก และกลาง-ขึ้น เช่น

[pi:³] ปี่

[pat³] ปัด

/4/ มีลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นเสียงกลาง-ระดับ เช่น

[pa:⁴] ป้า

[pa:t⁴] ปาด

[pra:?⁴] ประ

- /5/ มีลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นเสียงต่ำ-ขึ้น-ตก เช่น
 [kha:⁵] กา
 [la:n⁵] ลาน
- /6/ มีลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นเสียงต่ำ-ขึ้น เช่น
 [kha:⁶] กา
 [kha:t⁶] กาด
- /7/ มีลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นเสียงต่ำ-ตก เช่น
 [kha:⁷] ค้า
 [khat⁷] คัด

6.2 ระบบเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน (สรุปจากวิทยานิพนธ์

Chailert Kitprasert, 1985 : 112-113, 194)

A	B	C	DL	DS
1				
2		5	3	5
3	4	6	4	4

สัญลักษณ์แทนเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน ไซตัวเลข 1-6

/1/ มีลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นเสียงต่ำ-ขึ้น เช่น

[hu:¹] หู

[kha:¹] ชา

[pha:¹] ผา

/2/ มีลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นเสียงกลาง-ขึ้น เช่น

[pi:²] ปี่

[da:u²] คาว

[pa:²] ป่า

/3/ มีลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นเสียงสูง-ระดับ-ตก และสูง-ระดับ เช่น

[mu:³] มือ

[ɣwak³] เหงือก

/4/ มีลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นเสียงสูง-ตก-สั้น และสูง-ตก-ยาว เช่น

[phi:⁴] ฟี่

[luat⁴] เลือด

[nɔ:k⁴] นอก

[nok⁴] นก

/5/ มีลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นเสียงกลาง-ระดับ-ตก และกลาง-ระดับ

เช่น

[sma⁵] เสื่อ

[ʔok⁵] อก

/6/ มีลักษณะทางสัทศาสตร์เป็นเสียงสูง-เลื่อนลง-ตก เช่น

[na:m⁶] น้ำ

[nɔ:ɣ⁶] นอง

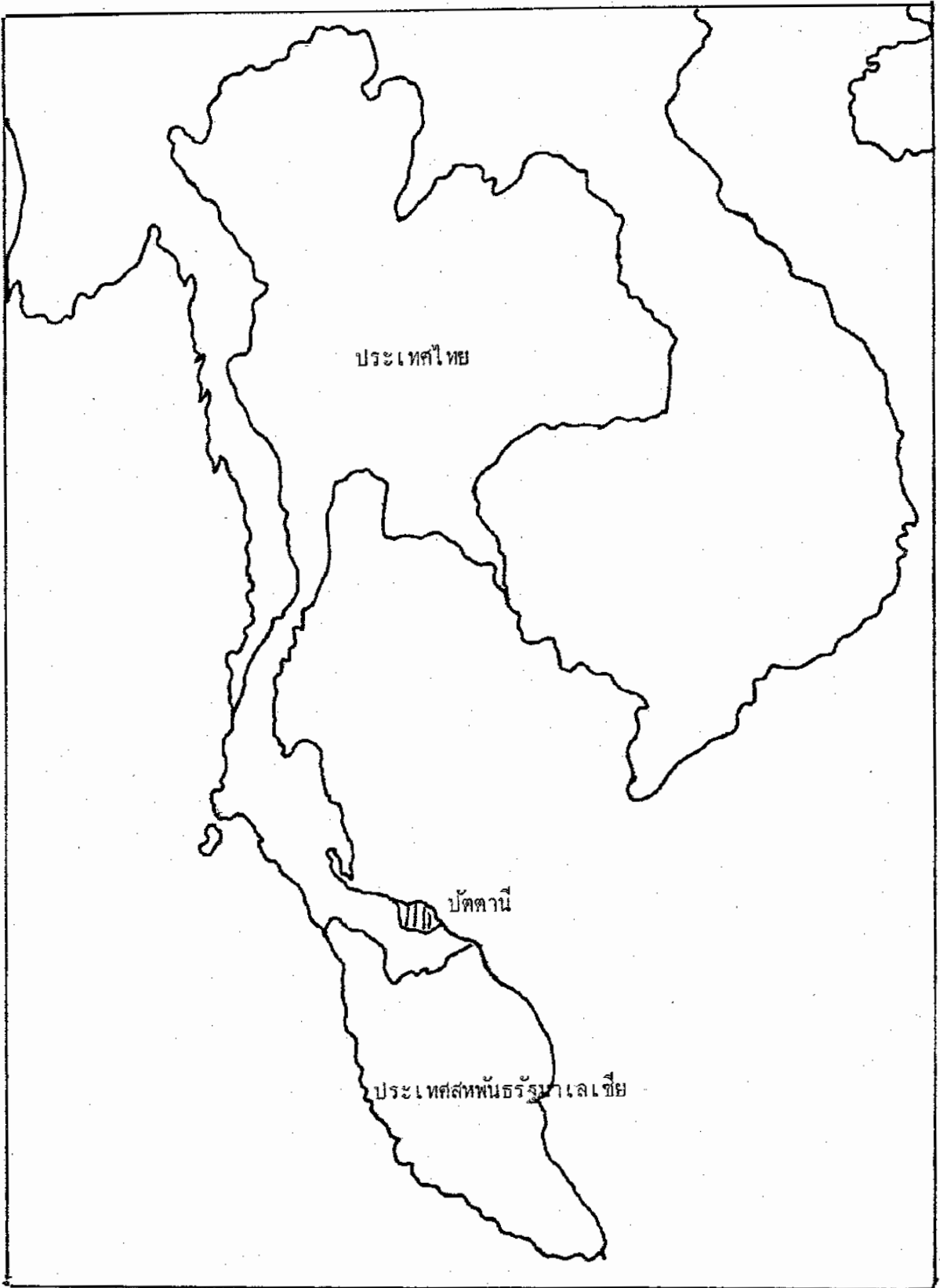
ค. อักษรย่อ

- ม. ย่อมาจาก ภาษาไทยมาตรฐาน
- ทป. ย่อมาจาก ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป
- ทล. ย่อมาจาก ภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน
- อ. ย่อมาจาก หน่วยบรรณ
- น. ย่อมาจาก คำนาม
- ก. ย่อมาจาก คำกริยา
- ว. ย่อมาจาก คำวิเศษณ์

5.1.3 การบันทึกข้อมูล

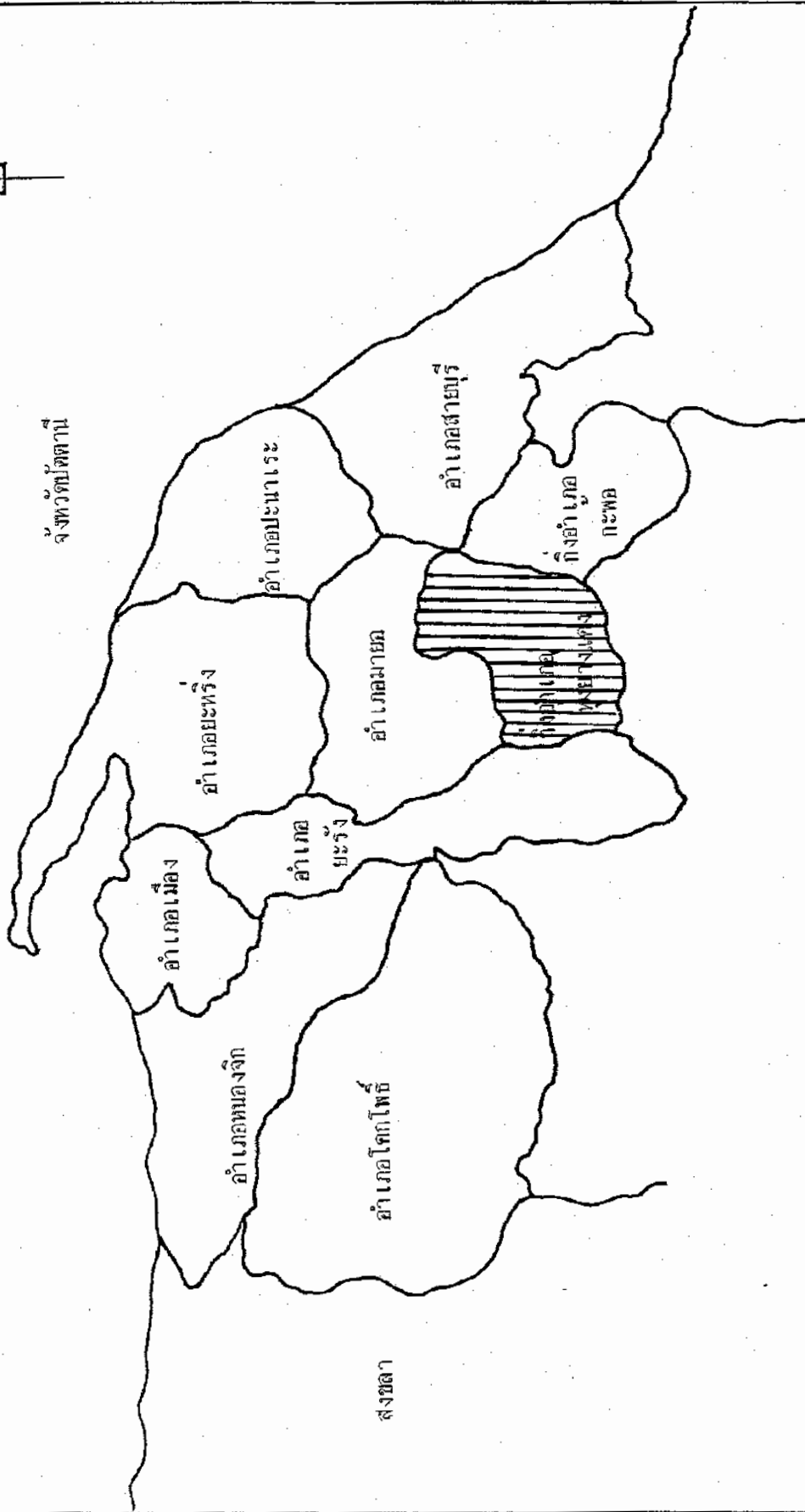
- ก. จดบันทึกเสียงที่ได้ยินจากผู้บอกภาษาโดยใช้ตัวอักษร
- ข. หน่วยบรรณใดผู้บอกภาษาออกเสียงไม่ชัดเจน หรือผู้วิจัยสงสัย ให้ผู้บอกภาษาออกเสียงซ้ำ ๆ กัน
- ค. ฝึกการออกเสียงของหน่วยบรรณตามรายการข้อมูลที่ต้องการศึกษากับผู้บอกภาษาหลาย ๆ ครั้ง จนเกิดความมั่นใจว่า สามารถออกเสียงตามสำเนียงในถิ่นนี้ได้ถูกต้องหรือใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด
- ง. จดบันทึกความหมายของหน่วยบรรณที่แตกต่างไปจากภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยมาตรฐาน
- จ. บันทึกเสียงตามรายการหน่วยบรรณที่กำหนดไว้ เพื่อเป็นหลักฐานในการวิเคราะห์และทบทวนข้อมูลต่อไป
- ฉ. บันทึกคำและความหมายที่น่าสนใจ ซึ่งได้พบเพิ่มเติมแม้ว่าจะนอกเหนือจากข้อมูลที่เตรียมไว้ล่วงหน้า ก็จะได้บันทึกเอาไว้เพื่อใช้ประโยชน์ในการวิจัยด้วย

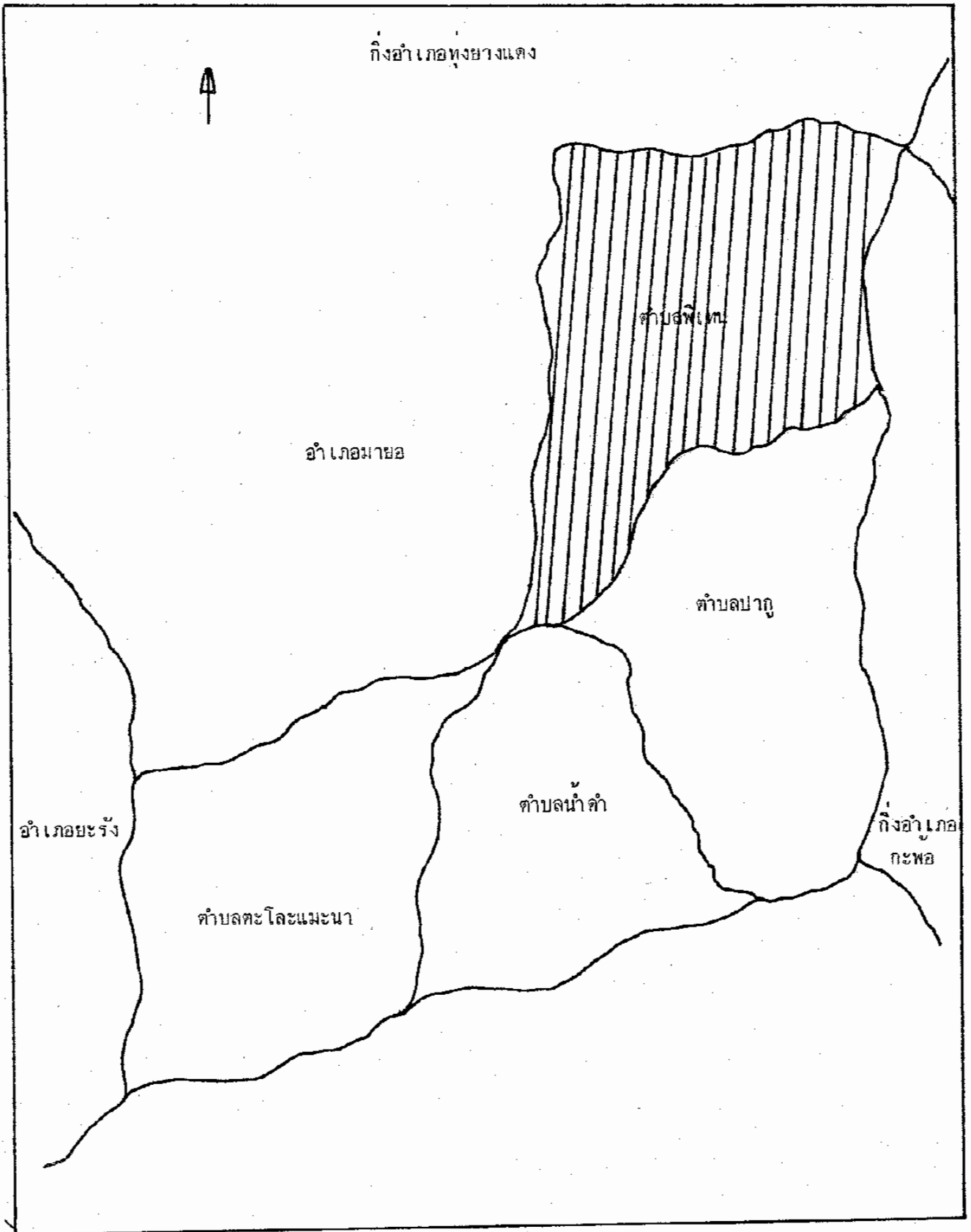
5.2 การกำหนดพื้นที่ทำการวิจัย ผู้วิจัยได้กำหนดพื้นที่ทำการวิจัยเอาไว้ว่า จะทำการวิจัยภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลพิเทน เฉพาะภาษาที่มีใช้อยู่ในตำบลพิเทน ถึงอำเภอทุ่งยางแดง จังหวัดปัตตานี (ผังแผนที่ประกอบ)

แผนที่ 2 แสดงพื้นที่ทำการวิจัย

แผนที่ 3 แสดงพื้นที่การวิจัย

คัดลอกจากที่ว่าการกิ่งอำเภอทุ่งยางแดง

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 การคัดเลือกข้อมูล

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลจากรายการหน่วยอรรถ 2,690 หน่วยอรรถ และหน่วยอรรถการสร้างคำที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษา เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับ ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยมาตรฐาน จะพบว่าภาษาไทยถิ่นใต้คำบลพื้เทนมมีการใช้ คำศัพท์รวมกันกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไปและภาษาไทยมาตรฐาน คำศัพท์ต่างกันความหมาย เดียวกัน และคำศัพท์ที่ได้รับอิทธิพลจากภาษามลายูของถิ่นปัตตานี อนึ่ง ในการพิจารณา หน่วยอรรถทั้งหมด ผู้วิจัยต้องคัดเลือกหน่วยอรรถเพื่อแบ่งแยกลักษณะต่าง ๆ ของหน่วยอรรถ ตามที่ได้ตั้งสมมติฐานและวัตถุประสงค์เอาไว้ โดยใช้หลักเกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือก ดังต่อไปนี้

6.1.1 เลือกเฉพาะหน่วยอรรถที่ผู้บอกภาษาทราบศัพท์และให้ความหมายได้

6.1.2 หน่วยอรรถที่นำมาเปรียบเทียบคำและความหมายกับ ภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป และภาษาไทยมาตรฐาน มีรูปศัพท์ที่เหมือนกันและต่างกัน ดังนี้

ก. หน่วยอรรถที่มีการใช้ศัพท์เหมือนกัน ความหมายเหมือนกัน มีบางส่วนที่ต่างกันคือ

1. จำนวนพยางค์ต่างกัน
 2. พยัญชนะต่างกัน
 3. สระต่างกัน
 4. วรรณยุกต์ต่างกัน
- ข. หน่วยอรรถที่มีการใช้ศัพท์เหมือนกัน ความหมายต่างกัน
- ค. หน่วยอรรถที่มีการใช้ศัพท์ต่างกัน ความหมายเหมือนกัน
- ง. หน่วยอรรถที่มีการใช้ศัพท์รวมกันกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป
- จ. หน่วยอรรถที่มีการใช้ศัพท์ เนื่องจากได้รับอิทธิพลภาษา

มลายูของถิ่นปัตตานี

6.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

6.2.1 เกณฑ์ในการจัดชนิดของคำ

- ก. แยกคำศัพท์ตามจำนวนพยางค์ คือ หนึ่งพยางค์ สองพยางค์ และหลายพยางค์
- ข. คำศัพท์ที่ใช้ร่วมกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป และภาษาไทยมาตรฐาน
- ค. คำศัพท์ที่ใช้ต่างกันกับภาษาไทยถิ่นใต้ทั่วไป และภาษาไทยมาตรฐาน
- ง. คำศัพท์ที่ใช้เฉพาะถิ่น
- จ. คำศัพท์ที่ได้รับอิทธิพลจากภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี
- แบ่งเป็นอิทธิพลทางเสียงและคำ

6.2.2 เกณฑ์ในการพิจารณาคำศัพท์

- ก. คำสองคำที่มีรูปศัพท์ต่างกัน ถือว่าเป็นคนละคำศัพท์
- ข. คำบางคำที่มีรูปศัพท์ต่างกันเล็กน้อย ความหมายเหมือนกัน จัดไว้ว่าเป็นคำศัพท์เดียวกัน ลักษณะต่างกัน คือ
1. การเพิ่มหรือลดจำนวนพยางค์
 2. เสียงบางส่วนของพยางค์เปลี่ยนไป เสียงที่

เปลี่ยนไปคือ เสียงพยัญชนะ สระ หรือวรรณยุกต์

6.3 การเปรียบเทียบข้อมูล

6.3.1 เปรียบเทียบคำศัพท์ว่ามีโครงสร้างพยางค์ ลักษณะการสร้างคำต่างกัน เหมือนกัน กับภาษาไทยมาตรฐาน

6.3.2 เปรียบเทียบความหมายต่างกัน เหมือนกันกับภาษาไทยถิ่นใต้ และภาษาไทยมาตรฐาน

6.3.3 เปรียบเทียบคำศัพท์ที่ได้รับอิทธิพลจากภาษามลายูท้องถิ่น
ปัตตานี กับภาษามลายูท้องถิ่นปัตตานี

7. การเสนอผลการวิจัย

เมื่อวิเคราะห์และเปรียบเทียบคำศัพท์แล้ว นำผลมาเสนอในรูปแบบของตาราง

8. สรุปผลการวิจัย

8.1 สรุปผล

8.2 อภิปราย

8.3 ข้อเสนอแนะ